

Intervija Nemateriālā kultūras mantojuma vērtības pieteikumam “Latviešu tradicionālo jostveida audumu darināšana”

1. Kā Tradicionālo jostu aušana ienāca Tavā dzīvē ?

Es ļoti sen sapņoju par iespēju aust. Sākumā tam nepietika naudas, tad laiks . . . līdz vienu dienu viss sakrita un iepazīnos ar Edīti. Mēs satikāmies darbnīcā pie stellēm. Kur tiku iepazīstināta ar iespēju iemācīties aust. Biju ļoti laimīga. Un kā starpcitu Edīte ieminējās, ka var aust arī bez stellēm, jostiņu aušanu. Atceros, ka nodomāju kāda jocīga meitene . . . viņai ir STELLES, bet viņa ar prieku stāsta un rāda sīko aušanu . . . Bet šī informācija, tomēr man nedeļa mieru. Jo ne jau vienmēr ir iespēja tikt pie stellēm . . . Tāpēc nolēmu pamēģināt un tas tiešām sagādāja prieku. Un katra nodarbība ko apmeklēju bija prieks dvēselei.

2. Ko esi jau izdarinājusi ?

Mana pirmā bija ziedainīte, kas ir ļoti mīļa. Viņu izmantoju gan darbam gan svētku reizēm. Esmu noaudusi trīs Lielvārdes jostas, vienu Krustpils jostu un piecas ziedaines. Patreiz aužu Lielvārdes jostu skaistā zaļā krāsā

3. Vai aicinātu to darīt arī citus ?

Noteikti ! Reiz biju pasākumā, kur bija iespēja izgatavot savas pastaiņas. Šajā pasākumā piedalījās arī meitenes kas dejo deju kolektīvā un viņas pastaiņas taisīja ar tādu mīlestību, ka visiem bija skaidrs ka meitenēm dejosies skaisti. Tieši šī iemesla dēļ noteikti ieteiktu katram kam gribas aplikt jostu vai nu pie tautastērpa, vai vienkārši tāpat , uzaust savu jostu ieliekot tur savu mīlestību, enerģiju. Varbūt šī josta nebūs tik pareiza, meistarīga , bet viņa būs vismīļākā, vismaģiskākā.

Ar cieņu un laba vēlējumiem
Ruta Grīnberga
05.05.2024.